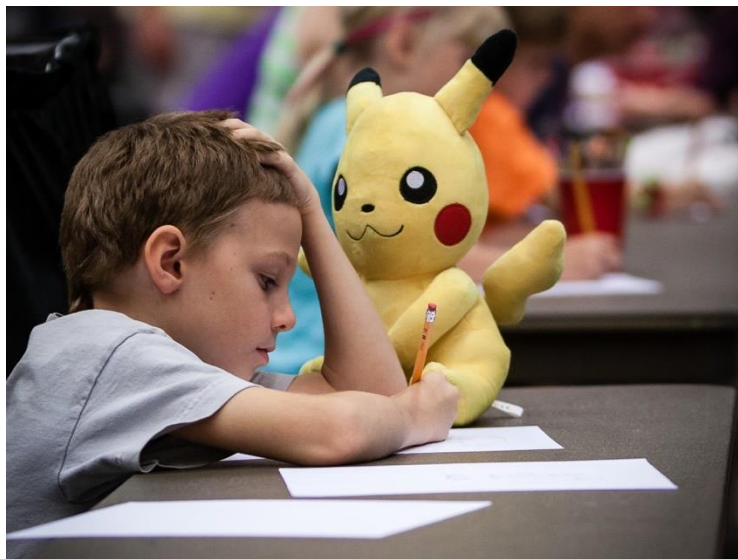

Eén gezin – één plan is goed antwoord op versnipperde jeugdhulp
Waarom kan het niet overal?

Joost Bonte

Jong, overheid, organisatie van zorg
Opinie

In kwetsbare gezinnen lopen hulpverleners elkaar vaak voor de voeten. Verschillende initiatieven probeerden al met dat probleem af te rekenen. Vlaams welzijnsminister Jo Vandeurzen lanceert een nieuw project: één gezin - één plan. Dat klinkt beloftevol. Maar wat als niet iedereen kan genieten van die nieuwe aanpak? Een straathoekwerker kroop in de huid van een kind en schreef een open brief.

©[Bruce Matsunaga](#) @flickr

Hey,

Het gaat niet zo goed met mij. Al lang niet. Mama en papa zien mij graag maar kunnen dit niet altijd goed tonen, ook al doen ze hun best.

Misschien omdat ze zelf nooit zagen hoe dat moet. Misschien omdat ze te veel stress hebben want vaak zijn halfweg de maand alle centen al weg.

“Het gaat niet zo goed met mij.”

Of omdat ze niet weten hoe lang ze nog in ons huis mogen wonen. Zelf zou ik liever verhuizen want het is hier te klein, te tochtig en te vochtig. Ik ben dan ook vaak ziek, op school vinden ze dat niet leuk.

Of misschien is het omdat papa nooit weet op welke dag, op welk uur en waar hij zal moeten werken. Dagcontracten bij de interimkantoren zijn flexibel. Ik zie dat mama en papa nooit iets samen kunnen plannen. Dat zorgt voor ruzies.

De ene dit, de andere dat

Het kan ook zijn dat ze niet meer weten wat ze juist of fout doen met mij. Want er zijn zoveel sociale diensten die zeggen wat mama en papa fout doen en hoe ze het beter zouden aanpakken. Die steun en hulp zijn fijn. Maar het probleem is dat al die hulpverleners elkaar vaak tegenspreken en geen rekening houden met wat mijn mama en papa kunnen, mogen of willen.

“Hulpverleners spreken elkaar vaak tegen.”

Ze moeten van de een naar buiten om hun netwerk uit te breiden. Van de ander moeten ze binnenblijven om geen centen te verteren. De een zegt dat ze me kort moeten houden. De andere zegt dat ze me meer ruimte moeten geven. De een zegt dat ze geen alcohol meer mogen drinken. De ander zegt dat het mag als ze hun best gedaan hebben.

Melden en doorverwijzen

Ik zag intussen al heel wat hulpverleners over de vloer komen. Ze zijn ook vaak snel weer weg en dan zie je hen nooit meer terug. Want dat doen ze vaak: melden en doorverwijzen. Mama en papa kunnen daar niet echt goed mee om. Ze zouden liefst een sociaal werker hebben die echt luistert in plaats van meteen te zeggen wat ze moeten doen.

“Mama en papa willen een hulpverlener die echt luistert.”

Ze willen een hulpverlener die met hen meeleeft en troost, niet iemand die vindt dat kilte en afstand hen vooruit zal helpen. Ze willen ook iemand die aanwezig, aandachtig en aanraakbaar is. Iemand die blijft en een constante is in hun leven. Iemand die hen hoop verleent en geen doemscenario's voorspiegelt. Is dat niet logisch?

Slimme minister

Wat was ik blij toen ik las dat onze minister dezelfde mening toegedaan was. Hij bedacht een heel goed plan. Hij voorziet er ook heel wat middelen voor, niet eenmalig maar voor altijd.

Hij noemt het: één gezin - één plan. Alle diensten zouden samen met het gezin een plan opmaken om ons te ondersteunen, te begeleiden en te helpen. Dat geeft ons weer hoop op een betere toekomst.

En ook onze hulpverleners zien dat plan zitten. Eindelijk kunnen ze weer op een positieve manier met ons aan de slag. Ze mogen op alle terreinen van ons leven actief zijn en met iedereen die ons aanbelangt. Bovendien mag dat op een aangepast tempo waardoor wij onze pedalen niet verliezen.

“Dit plan geeft ons weer hoop.”

Om dit de beste kans op een goed resultaat te geven, moeten ze zoveel mogelijk bij ons thuis komen. Want daar zijn wij het meest op ons gemak en zien zij het best in welke omstandigheden wij leven en overleven.

Niet voor jullie

De minister was zo enthousiast dat hij misschien een aantal dingen niet goed ingeschat heeft. Niet alle kwetsbare ouders en kinderen kunnen van dit initiatief genieten. Aan een grote groep zeg hij: “Dit is een fantastisch systeem. Maar het is niet voor jullie, want jullie wonen niet op de juiste plaats.”

“Wij vallen uit de boot.”

Woon ik op de juiste plaats? Ik woon in West-Vlaanderen, tussen Brugge en Oostende. Mijn mama, papa en ik vallen uit de boot. Een derde van de West-Vlaamse kinderen blijven trouwens in de kou staan, net zoals een flink deel in de rest van Vlaanderen.

Een werf

De minister is een goed mens. Hij wil het verschil maken voor gans Vlaanderen. Het onrecht dat hij ongewild installeerde, zal hij dus snel teniet doen. Omdat ik ook weet dat hij vecht voor de minstbedeelden in ons Vlaanderenland zal hij zich niet laten ringeloren door de nu voorziene middelen te herverdelen. Hij zal strijden om bijkomende euro's zodat elk kind en zijn gezin een volwaardige kans krijgt.

Dit kan niet zo moeilijk zijn want hij noemde dit plan zelf een 'werf'. Een groot werk dus dat veel geld mag kosten. Mijn papa vertelde me dat de aanleg van een verkeersrotonde al snellenkele miljoenen kost. Kunnen ook wij zo'n groterotonde krijgen, met vlotte op- en afritten? Dan hoeven ook wij minder te botsen.

Het is een lieve man en hij zal ons niet teleurstellen. Wedden?

Auteursgegevens

Joost Bonte is pleitbezorger voor een kritisch sociaal werk en voortrekker van [SWAN](#) (Sociaal Werk Actie Netwerk),
en in deze cliëntvertegenwoordiger Integrale Jeugdhulp

joost.bonte@straathoekwerk.be